

ادیب شهیر و عارف بزرگ ایرانی "شیخ فریدالدین عطار نیشابوری" (627ق)

شیخ فریدالدین محمد بن ابراهیم عطار نیشابوری از بزرگان عُرفا و مشاهیر مشایخ صوفیه و شعرا، در سال 513 هجری قمری در نیشابور به دنیا آمد.

شیخ فریدالدین محمد بن ابراهیم عطار نیشابوری از بزرگان عُرفا و مشاهیر مشایخ صوفیه و شعرا، در سال 513 هجری قمری در نیشابور به دنیا آمد. وی در ابتدا شغل عطاری داشت و صاحب ثروت شده بود. بعدها بر اثر حادثه ای، قدم به دایره ری سیر و سلوک گذاشت و تا آخر عمر در این وادی پُر گشود. عطار، به حق، از شاعران بزرگ مِصَوِّفه بود که کلام ساده و گیرنده ای او با عشق و شوقی سوزان همراه است. زبان نرم و گفتار دل انگیزش که از دلی سوخته و عاشق و شیدا برمی آید، حقایق عرفانی را به نحوی خاص در دلها جایگزین می سازد. عطار از تمثیلات گوناگون و بیان حکایت های مختلف در هنگام طرح یک موضوع عرفانی استفاده می کند تا مقاصد معتکفان خانقاه ها و نکات عرفانی را برای مردم عادی، بیشتر و بهتر روشن و آشکار سازد. عطار به داشتن آثار متعدد در میان شاعران متصوف ممتاز است. در آثار نظم و نثری عطار، نکات دقیقی درباره ای توحید و معارف الهی یافت می شود. تالیفات او را تا یکصد و چهارده و بیشتر و ده ها هزار بیت شعر، گفته اند. إخوان الصفا، اسرار نامه، الهی نامه، بلبل نامه، پند نامه، دیوان اشعار، منطق الطیر، تذکره الاولیاء و جواهر نامه از آن جمله اند. عطار به سال 627 یا 628 هجری در فتنه ای مغول در سن 114 سالگی وفات یافت و بعضی او را مقتول می دانند. آرامگاه عطار نیشابوری در نزدیکی شهر نیشابور در استان خراسان واقع است و محفل دوستداران زبان و ادب فارسی می باشد.